

Докътъж ты до нейны-ты
шипкошарны страници,
И ты врѣчи на мон-ты
треперѣщи рѣчици.
Тогазь си ся ты, шипоче,
обагриль съ отраженье
На шара росны нейны
страны, за удивльенье
Нъ пакъ не си с' отпечатльель,
не си, не си ты точно,
Съвсѣмъ, что ся стараяше
она на тва нарочно.
Мое-то либе, шипоче,
има вѣчто небесно,
Коего да ся отрази
на тебъ, не е то лесно.
На дневнѣ-тѣ свѣтлѣ звѣздѣ
любезна-та сестрица,
Багноносица-та Зора,
розобсыпана-та дѣвица,
Когато прѣзь май най-свѣтло
одѣта ся представи,
И че цѣлѣж подслѣнечнѣ,
да ся засмѣе прави,
Тая ты, казвамъ, жива-та
о тѣлеснена радость,
Тая ты, казвамъ, райска-та
о тѣлеснена сладость,